

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/107/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324011541
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2324011541.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci obžalovaného: A. B., pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 27.06.2025 sp. zn. 14T/84/2024 – 280, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.09.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX vo C., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej aj „súd prvého stupňa“) sp. zn. 14T/84/2024 - 280 zo dňa 27.06.2025 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

„dňa 26.09.2024 v čase okolo 21.15 hod. v obci C. na dvore rodinného domu s popisným číslom XXX pod vplyvom alkoholu, na svojho brata poškodeného D. B., narodeného XX.XX.XXXX, bytom C. XX začal vykrikovať slovami „dnes vás zabijem za to, že ste ma nechali zavrieť, vyvraždím celú rodinu, do rána skapete“, následne poškodenému D. B. povedal, že objednal nájomného vraha, ktorý ho zabije, v tom prišla ich spoločná sestra poškodená E. F. - B., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. XXX a ich matka poškodená C. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, ktorú keď obžalovaný uvidel tak zrýchlil chôdzu vedúcu smerom na matku a začal na ňu kričať slovami „teraz ťa zabijem, za to, že ste ma nechali zatvoriť do basy“ a v tom sa pravou rukou zahnal smerom na matku, ktorú ruku mu jeho brat poškodený D. B. zachytil, následne sa zahnal na sestru poškodenú E. F. - B., pričom poškodený D. B. mu bránil v tom, aby niekoho udrel, následne sa pokúšal udrieť aj poškodeného D. B., avšak mu v tom poškodený D. B. zabránil, pričom bratovi poškodenému D. B. a sestre poškodenej E. F. - B. sa vyhrážal slovami, že do rána budú pochovaní, a že matka poškodená C. B. bude do rána uškrtená jeho boxerkami, následne na to poškodení zavolali políciu, čím svojim konaním u poškodených E. F. - B., C. B. a D. B. spôsobil vážnu obavu o ich život a zdravie, že svoje vyhrážky naplní a očakával menší resp. žiadny odpor zo strany poškodených, a to s poukazom na ich blízky príbuzenský vzťah, ako aj vyšší vek poškodenej C. B.“.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému za tento skutok uložil

- podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, nezistiac žiadnu poľahčujúcu okolnosť, zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, so zaradením obžalovaného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona;
- a tiež podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad v trvaní 2 roky, počas ktorého mu súd prvého stupňa uložil tiež podľa § 77 ods. 4 Trestného

zákona v spojení s § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov.

Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 280 až 294 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Proti tomuto rozsudku (proti všetkým jeho výrokom ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo) vzápätí po jeho vyhlásení (t. j. v zákonnej lehote) podal obžalovaný, prostredníctvom svojej obhajkyne, odvolanie (č. I. 279; ďalej aj „odvolanie obžalovaného“), ktoré následne prostredníctvom svojej obhajkyne písomne odôvodnil podaním (i) doručeným súdu prvého stupňa dňa 11.07.2025 (č. I. 296 až 299), a tiež podaním (ii) doručeným súdu prvého stupňa dňa 13.08.2025 (č. I. 304 až 306). Iná procesná strana proti napadnutému rozsudku odvolanie nepodala, k odvolaniu obžalovaného sa prokuratúra nevyjadřila.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení svojho odvolania (podaného proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ako i proti konaniu, ktoré mu predchádzalo) namietal (zostručnené/zosumarizované tak, ako z daného vyrozumel odvolací súd) za súčasného poukazu na rozhodovaciu prax súdov, že

- v konaní sa vyskytli podstatné chyby konania, ktoré výrokom napadnutého rozsudku predchádzali, pričom obhajoba identifikovala aj nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení napadnutého rozsudku, pričom podľa názoru obhajoby sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie;

- poškodení neboli v prípravnom konaní pred svojim výsluchom riadne poučení podľa § 130 a § 131 Trestného poriadku, čo spôsobuje procesnú nepoužiteľnosť ich v prípravnom konaní zápisnične resp. na videozáznam zachytených svedeckých výpovedí v konaní pred súdom (nemohli a nemali tak byť použité na dokázanie viny obžalovaného). Totiž žiadnemu z poškodených nebola v rámci výsluchu daná možnosť vyjadriť sa, či ne/využíva právo odoprieť výpoveď, ich pomer k obžalovanému bol navyše zo strany orgánov činných v trestnom konaní zisťovaný až na úplný záver ich výpovede;

- popiera spáchanie skutku, ktorý mu je tu kladený za vinu, pričom neboli naplnené znaky žalovaného trestného činu. Totiž údajné obžalovaným učené vyhrážky na adresu poškodených neboli spôsobilé u nich vzbudiť dôvodnú obavu tak, ako to vyžaduje skutková podstata tu žalovaného trestného činu, kedy (i) podľa názoru obžalovaného tu žalovaný skutok nedosahuje (vzhľadom na svoj charakter) závažnosť vyššiu než nepatrnú (§ 10 ods. 2 Trestného zákona), a kedy (ii) navyše znalecky (psychiatricky) bolo o obžalovanom zistené, že z hľadiska forenzne psychiatrického jeho pobyt na slobode nebezpečný nie je a jeho konanie/správanie nevykazovalo jednoznačné príznaky patologickej motivácie. Tu obžalovanému za vinu kladené konanie, ktoré on však v celom rozsahu popiera, nenapĺňa zákonné znaky žiadneho trestného činu (naplniť by mohlo nanajvýš znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu).

- zo zabezpečených dôkazov plynie niekoľko rôznych verzii skutkového deja, pričom bolo povinnosťou súdu prvého stupňa prikloniť sa k tej pre obžalovaného priaznivejšej (v rámci zásady in dubio pro reo a zásady prezumpcie neviny), kedy ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nemôže byť predpokladom pre odsudzujúci rozsudok súdu. Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu.

- súd prvého stupňa Trestným poriadkom predpokladaným procesným postupom nerozhodol o návrhu obžalovaného na odňatie a prikázanie veci (§ 23 ods. 1 Trestného poriadku), ten posúdil ako zákonné požiadavky zakotvené v § 31 Trestného poriadku nespĺňajúcu námietku zaujatosti, o ktorej súd prvého stupňa z daného dôvodu ani nekonal. Súd prvého stupňa tak porušil právo obžalovaného na prerokovanie jeho veci (ako i jeho takého návrhu) bez zbytočných prietahov, tiež právo na spravodlivý súdny proces.

- v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa ako listinné dôkazy oboznámil aj obžalovaného predošlé odsúdenia, a to napriek tomu, že do úvahy nepripadal súbeh trestnej činnosti. Súd prvého stupňa tak nesprávne zohľadnil pri ukladaní trestu odňatia slobody v tejto trestnej veci (a to na jeho úplnej hornej hranici) také predošlé odsúdenia obžalovaného, ktorých účel bol navyše naplnený vykonaním tak uložených trestov.

- napadnutým rozsudkom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na jeho úplnej hornej hranici je neprimerane prísny, pre absenciu závažných okolností odôvodňujúcich taký postup súdu v tejto trestnej veci je taký uložený trest v rozpore so zásadami ukladania sankcií/trestov, súd prvého stupňa túto svoju voľbu trestu navyše ani riadne nezdôvodnil.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a buď (i) vrátil vec súdu prvého stupňa na jej nové prejednanie a rozhodnutie o nej, alebo (ii) sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby v tejto trestnej veci oslobodí podľa § 285 písm. b)

Trestného poriadku, nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom (z dôvodu, že nenapĺňa zákonné znaky trestného činu).

Preskúmanie odvolania obžalovaného odvolacím súdom. Podľa § 315 Trestného poriadku O odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni; o odvolaní proti rozsudku súdu podľa § 16 ods. 2 Trestného poriadku rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 09.09.2025 za prítomnosti prokurátorky, obžalovaného a jeho obhajkyne. Obžalovaný zotrval na podanom odvolaní. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov obžalovaného, lustráciou z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaného, lustráciou obžalovaného zo Sociálnej poisťovne a evidencie Zboru väzenskej a justičnej stráže, tiež s podstatným obsahom spisu; odvolací súd za účelom získania aktuálnych informácií o osobe obžalovaného pri odvolacom prieskume napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa procesne doplnil dokazovanie o aktuálnu lustráciu z databázy súdov (CDB) ohľadne obžalovaného, z ktorej plynie (i) prehľad súdnych (aj trestných) konaní obžalovaného, ako aj (ii) informácia, že niet takého súdneho (trestného) konania, ktoré by bránilo prejednaniu a rozhodnutiu veci odvolacím súdom v tomto odvolacom konaní k dátumu tohto uznesenia odvolacieho súdu. Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu, vykonanému dokazovaniu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Prokurátorka konečným návrhom uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný, uložený trest s ohľadom na trestnú minulosť obžalovaného rovnako za zákonný a primeraný, pričom navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajkyňa obžalovaného konečným návrhom uviedla, že sa v plnej miere sa pridrižiava písomného vyhotovenia odvolania. Nad rámec daného poukázala na to, že opätovne v tomto trestnom konaní bol obžalovaný zatiaľ neprávoplatne odsúdený za totožnú trestnú činnosť bez toho, aby jednotliví poškodení boli aspoň jedenkrát, či už v prípravnom alebo súdnom konaní, vypočutí kontradiktórnym spôsobom. Čo sa týka trestu, tento považuje za mimoriadne prísny a preto navrhla, aby odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa, prípadne, aby rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby, nakoľko predmetný skutok nenapĺňa obligatórne znaky nebezpečného vyhrážania, ktorý mu je kladený za vinu. Obžalovaný konečným návrhom uviedol, že všetky tieto prípady sú proti nemu brat, sestra a jej rodina, sú od začiatku vykonštruované kvôli dedičstvu, a vďaka tomu, že má konexie na políciu a v podsvetí, a oni majú ďalšie konexie, tak nemajú problém vykonštruovať proti nemu tento hon na čarodejnice. Zistil ďalšie skutočnosti ohľadne zaujatosti sudkyne okresného súdu, ktoré bude riešiť na súdnej rade. Záverom požiadal o prepustenie/oslobodenie.

Odvolací súd skôr, než začal plniť svoju prieskumnú povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku, bol povinný v zmysle § 316 Trestného poriadku skúmať, či odvolanie obžalovaného bolo podané včas (§ 309 Trestného poriadku), či ho podala oprávnená osoba (§ 307, § 308 Trestného poriadku) a či nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo späťvzatiu podaného odvolania (§ 312, § 313 Trestného

poriadku), alebo či nebolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné [§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, § 334 ods. 4 Trestného poriadku]. Odvolací súd vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného nezistil v tomto ohľade žiadnu procesnú prekážku meritórneho prejednávania odvolania obžalovaného a rozhodnutia o ňom.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, tak - obžalovaný vo svojom odvolaní namietal (ako je už uvedené vyššie), že (i) súd prvého stupňa Trestným poriadkom predpokladaným procesným postupom nerozhodol o jeho návrhu na odňatie a prikázanie veci (§ 23 ods. 1 Trestného poriadku), (ii) taký návrh obžalovaného súd prvého stupňa posúdil ako zákonné požiadavky zakotvené v § 31 Trestného poriadku nespĺňajúcu námietku zaujatosti, o ktorej súd prvého stupňa z daného dôvodu ani nekonal, pričom (iii) súd prvého stupňa takýmto procesným postupom porušil právo obžalovaného na prerokovanie jeho veci (ako i jeho takého návrhu) bez zbytočných prieťahov, tiež právo na spravodlivý súdny proces. S danou argumentáciou obžalovaného sa však odvolací súd nestotožňuje. Obžalovaný sa dozvedel o presunutí tejto trestnej veci z fázy prípravného konania do konania súdneho najneskôr dňa 27.12.2025 (viď č. I. 178 až 179), kedy mu bola zo strany súdu prvého stupňa doručená (aj) kópia obžaloby podanej na súd. Námietku zaujatosti zákonnej sudkyne resp. všetkých sudcov súdu prvého stupňa podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku a zároveň návrh na odňatie veci súdu prvého stupňa podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj „námietka obžalovaného“) vzniesol následne obžalovaný (prostredníctvom svojej obhajkyne) až dňa 09.01.2025 na svojom väzobnom výsluchu pred súdom prvého stupňa uskutočnenom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku (č. I. 183 až 184, tiež č. I. 186). Námietka obžalovaného bola zdôvodnená tým, že v minulosti už bol obžalovaný odsúdený v inej svojej skoršej trestnej veci súdom prvého stupňa obsadený totožnou zákonnou sudkyňou, preto podľa neho nemôže byť trestné konanie vedené na súde prvého stupňa voči nemu nestranné (či už vedené zákonnou sudkyňou alebo iným sudcom daného súdu). Zákonná sudkyňa na námietku obžalovaného reagovala vzápätí na danom procesnom úkone (viď č. I. 187 spisu), ktorú svoju reakciu aj riadne zápisnične zachytila, kedy podľa názoru súdu prvého stupňa námietka obžalovaného neuvádza dostatočne konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať nielen dôvodnosť takej námietky, ale vôbec možnosť jej prejednávania podľa § 32 Trestného poriadku, a teda súd prvého stupňa o takej námietke podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku (a to ani vo vzťahu k obžalovaným žiadanému odňatiu/prikázaniu veci inému súdu, za súčasného poukazu na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, učeného súdom prvého stupňa) nekonal. Obžalovaný/obhajoba námietku obžalovaného v podstate zopakovala na termíne hlavného pojednávania dňa 21.02.2025 (viď č. I. 250, tiež č. I. 251), kedy súd prvého stupňa zápisnične opätovne zachytil svoju reakciu na ňu (viď č. I. 251 až 252), pričom súd prvého stupňa opätovne (s poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) o námietke obžalovaného (vrátane ním žiadaného odňatia/prikázania veci) podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal. Berúc do úvahy uvedené, ako i obsah spisu, odvolací súd uvádza, že v tejto parciálnej otázke postupoval súd prvého stupňa správne, ak označil námietku obžalovaného ako jeho tvrdenia nespôsobilé iniciovať konanie podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku ani podľa § 23 Trestného poriadku. Tu išlo zo strany obžalovaného o nijak ním bližšie zdôvodnené/všeobecné tvrdenie, že zákonná sudkyňa je zaujatá, nakoľko už „o ňom v minulosti rozhodovala“, a tým aj všetci ostatní sudcovia súdu prvého stupňa sú voči obžalovanému zaujatí, kedy také tvrdenie obžalovaného v podstate zasahuje/namieta v podstate len riadny procesný postup súdu (pridelenie veci/obžaloby zákonnej sudkyňi na jej prejednanie) a nepredstavuje dôvody zakladajúce zaujatosť vymedzené v § 31 Trestného poriadku. O takých tvrdeniach obžalovaného potom nebol dôvod konať v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, čo správne (aby také tvrdenia v konaní neostali nepovšimnuté) súd prvého stupňa zápisnične zachytil pri tom ktorom procesnom úkone súdneho trestného konania (tu pri výsluchu obžalovaného podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku či pri realizovaní termínu hlavného pojednávania). Okrem toho, z pohľadu odvolacieho súdu námietka obžalovaného nebola ani vznesená bez meškania (§ 31 ods. 4 Trestného poriadku), vznesená bola až dňa 09.01.2025, pričom o súdnom konaní mal obžalovaný, zastúpený obhajkyňou/advokátkou, vedomosť už od 27.12.2024 (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku; svojou povahou tak ide navyše aj o oneskorenú námietku, o ktorej sa podľa zákona nekoná). Pre úplnosť však odvolací súd uzatvára, že nič z napadnutého rozsudku ani konania, ktoré mu predchádzalo, nenasvedčuje tomu, že by napadnutý rozsudok bol výsledkom práce a konania pred inou než nestrannou/nezávislou sudkyňou súdu prvého stupňa, ktorá by pristupovala k veci/rozhodovaniu inak, než sine ira et studio (t. j. inak, než nestranne). Správne tak postupoval súd prvého stupňa, ak prostredníctvom zákonnej sudkyne opakovane počas súdneho trestného konania oznámil obžalovanému (viď už vyššie spomínané čísla listov spisu), že o námietke zaujatosti vznesenej obžalovaným v tomto trestnom konaní sa podľa § 32 ods. 6 nekoná (z

dôvodu absencie zákonných dôvodov takej námietky, ktorá nespĺňa atribúty vyžadované zákonom v § 31 Trestného poriadku v spojení s § 32 ods. 6 Trestného poriadku), kedy sa v danej súvislosti nekoná ani o návrhu obžalovaného na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, a to aj s poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. uznesenie zo dňa 19.11.2020 sp. zn. 1Ndt/19/2020), podľa ktorej ak je návrh na odňatie/prikázanie veci odôvodnený vznesenou námietkou zaujatosti, o ktorej sa v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná, nie je dôvodné konať/rozhodovať o takom návrhu na odňatie/prikázanie veci, t. j. o návrhu na odňatie/prikázanie veci sa nekoná per analogiam z dôvodov uvedených v § 32 ods. 6 Trestného poriadku (súd v takom prípade nevydáva žiadne rozhodnutie, dané je potrebné „len“ procesne zaznamenať do spisu, aby bolo zrejmé, že návrh nezostal nepovšimnutý, k čomu v tu prejednávanej trestnej veci došlo, ako je už uvedené vyššie).

- tomto smere v podstate iné odvolacie námietky (než uvedené v predošlej odrážke) procesné strany nemali a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd vlastným prieskumom nezistil. Ak boli posledné dva termíny hlavného pojednávania pred súdom prvého stupňa vykonané v neprítomnosti obžalovaného, bolo to v súlade s jeho skôr vyjadrenou vôľou resp. želaním (viď žiadosť a súhlas obžalovaného o konanie termínov hlavného pojednávania dňa 16.05.2025 a 27.06.2025 v jeho neprítomnosti, č. I. 264 a č. I. 268). Možno tak vzhľadom na uvedené skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výrokovej časti napadnutého rozsudku procesne správne. Zjednodušene povedané, podľa názoru súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému rozsudku bola „procesne čistá“, a to aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o vine, treste i ochrannom opatrení (ochrannom dohľade) odvolací súd konštatuje, že odvolanie obžalovaného, namietajúce nezákonnosť napadnutého rozsudku, ako i konania, ktoré mu predchádzalo, nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o otázku viny, po zohľadnení odvolacích námietok odvolací súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku (i) dostatočne a (ii) predmetnú otázku naplnenia zákonných znakov žalovaného trestného činu trestne zodpovedným obžalovaným vyčerpávajúco uviedol právne úvahy, ktoré vyvodil z pred súdom vykonaného dokazovania a ktoré vyústili do výroku o vine obžalovaného v napadnutom rozsudku (viď strany 8 až 11 napadnutého rozsudku). Odvolací súd pripomína (a zároveň poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, viď napr. uznesenie ústavného súdu zo dňa 09.09.2025, sp. zn. II. ÚS 472/2025-10), že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že (odvolací) súd nemá povinnosť odpovedať a reagovať na každú námietku sťažovateľa, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (tu ohľadne ne/viny obžalovaného a v prípade preukázanej viny rozhodnutia o treste či ochrannom opatrení) a ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Pritom pre záver o zákonnosti napadnutého rozsudku je bez významu, či obžalovaný vyhodnocuje pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy inak, než súd prvého stupňa, nakoľko medzi právo na spravodlivý proces nepatrí právo obžalovaného, aby súd rozhodol v súlade s jeho želaním či jeho nazeraním na pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy (právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi; súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, a rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov). Pohľadom na napadnutý rozsudok odvolací súd uvádza, že obžalovaný v otázke viny za tu žalovaný skutok jeho prostredníctvom dostal jednoznačnú/zrozumiteľnú a danú materiú vyčerpávajúcu odpoveď „v čom a prečo“ vidí súd prvého stupňa naplnené zákonné znaky tu žalovaného trestného činu, ktorý spáchal tu trestne stíhaný obžalovaný a prečo tu stíhaný skutok dosahuje svojou protiprávnosťou trestnoprávnu relevanciu, inými slovami závažnosť vyššiu než nepatrnú (§ 10 ods. 2 Trestného zákona). Prieskumom napadnutého rozsudku (v intenciách odvolania obžalovaného) ako i konania, ktoré mu predchádzalo (v intenciách § 317 ods. 1 Trestného poriadku), odvolací súd dospel k záveru, že, súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku riadne/vyčerpávajúco vysporiadal so svojou povinnosťou zakotvenou v § 168

ods. 1 Trestného poriadku a nenechal v danom smere otvorenú v podstate žiadnu spornú otázku na riešenie odvolaciu súdu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakovane vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (k tomu vid'. uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23.01.2018). Odvolací súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je čo do vyriešenia otázky viny obžalovaného za tu stíhaný prečin (no i otázky ukladania trestu či ochranného opatrenia, k čomu je uvedené nižšie) presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, odvolací súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku osvojuje a v podrobnostiach na neho týmto poukazuje.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného uvedené v odvolaní obžalovaného (a smerujúce k otázke viny), že

- poškodení neboli v prípravnom konaní pred svojím výsluchom riadne poučení podľa § 130 a § 131 Trestného poriadku (kedy žiadnemu z poškodených nebola v rámci výsluchu daná možnosť vyjadriť sa, či nevyužíva právo odoprieť výpoveď, ich pomer k obžalovanému bol navyše zo strany orgánov činných v trestnom konaní zisťovaný až na úplný záver ich výpovede), čo spôsobuje procesnú nepoužiteľnosť ich v prípravnom konaní zápisnične resp. na videozáznam zachytených svedeckých výpovedí v konaní pred súdom (nemohli a nemali tak byť použité na dokázanie viny obžalovaného), s danými námietkami sa odvolací súd nestotožňuje (ide v tomto konaní už o opakované námietky obhajoby, k danému vid' uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.02.2025 sp. zn. 3Tos/30/2025 – 244 z tejto trestnej veci, kde boli vtedy sťažnostným súdom, i keď je pravdou, že nie v meritórnom rozhodnutí súdu, zodpovedané). Na tieto námietky pritom dostal obžalovaný správnu odpoveď už aj v napadnutom rozsudku (vid' prvý odsek na strane 111 napadnutého rozsudku). Ako podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne plynie zo zápisníc o výsluchoch jednotlivých svedkov/poškodených (uskutočnených v čase po vznesení obvinenia obžalovanému), ktoré výsluchy sú súčasťou spisu a boli v rámci dokazovania oboznámené (prehratím obrazovo-zvukového záznamu o nich) pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní, títo boli pred svojím výsluchom riadne poučení (aj) podľa § 130 a § 131 Trestného poriadku, pričom vyhlásili, že právo nevypovedať nevyužívajú a vo veci vypovedali (k tomu vid' č. I. 52 až 84), čo je zachytené tak prepisom ich výpovede ako i videozáznamom. O jednotlivých výsluchoch bol obžalovaný (v tom čase v procesnom postavení obvineného) v prípravnom konaní upovedomený (č. I. 85), právo svojej účasti (a tým kontradiktórneho spôsobu ich výsluchu) nevyužil. Okolnosti veci a právne postavenie poškodených plne odôvodňovali taký postup súdu prvého stupňa, v rámci ktorého (i) boli pred súdom prvého stupňa prehraté obrazovo-zvukové záznamy o výsluchu svedkov/poškodených z prípravného konania (z času po vznesení obvinenia obžalovanému, ktorý sa daných výsluchov z vlastného rozhodnutia nezúčastnil), a (ii) bol odmietnutý dôkazný návrh obhajoby spočívajúci v osobnom výsluchu svedkov/poškodených v rámci dokazovania pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní, k tomu vid' č. I. 278 ako i tretí odsek na strane 8 napadnutého rozsudku a tam zachytené odôvodnenie takého postupu súdu prvého stupňa, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd plne stotožňuje a týmto naň odkazuje. Osobitné postavenie poškodených ako tzv. obzvlášť zraniteľných obetí podľa § 2 ods. 1 písm. c) body 2. a 6. zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o obetiach“) a vykonanie dôkazu prehratím obrazovo-zvukového záznamu o ich výsluchu zachytenom prípravnom konaní (z času po vznesení obvinenia obžalovanému, kedy napriek vedomosti o takých výsluchoch, obžalovaný sa ich v prípravnom konaní z vlastného rozhodnutia nezúčastnil) bolo v tomto prípade plne opodstatnené okolnosťami tejto trestnej veci, ktoré boli súdom prvého stupňa správne identifikované (vid' tretí odsek na strane osem napadnutého rozsudku), pričom, ako je zrejmé z vykonaného dokazovania (najmä oboznámené súdne rozhodnutia a odpis registra trestov obžalovaného), nešlo o prvé takéto protiprávne/z hľadiska trestného práva relevantné správanie sa obžalovaného voči totožným poškodeným, a tu stíhaného skutku sa navyše dopustil v deň prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (26.09.2024), ktorý trest mu bol v minulosti uložený v podstate za totožnú (ako tu žalovanú) trestnú činnosť voči totožným poškodeným (vid' záznam č. 5 odpisu registra trestov obžalovaného i súdne rozhodnutia z danej inej trestnej veci na č. I. 122 až 150, ktoré boli v rámci dokazovania v tejto trestnej veci oboznámené). Poškodení boli nie len v minulosti, ale i v aktuálnej trestnej veci z dôvodu konania obžalovaného vystavení zvýšenému riziku negatívneho dopadu trestného konania na ich osoby [je u nich jednoznačne prítomné, s ohľadom na okolnosti veci, a aj cez odpis registra trestov obžalovaného zaznamenaný ich vzťah

k obžalovanému a opakujúcu sa jeho trestnú činnosť voči nim, riziko tzv. druhotnej viktimizácie podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona o obetiach, ak by súd prvého stupňa nepristupoval výsostne šetrne k posúdeniu nutnosti ich osobnej účasti na dokazovaní pred súdom prvého stupňa]. Zjednodušene zhrnuté, odvolací súd nezistil, pokiaľ ide o vykonanie dôkazov na hlavnom pojednávaní v podobe prehratia obrazovo-zvukového záznamu o výsluchu svedkov/poškodených, na informáciách z ktorých výsluchov založil výrokovú časť napadnutého rozsudku súd prvého stupňa, žiadne procesné pochybenie súdu prvého stupňa (obžalovaný navyše v prípravnom konaní mal možnosť byť prítomný na výsluchoch, bol o nich upovedomený, no nevyužil ju).

- on sa žalovaného skutku, ktorý mu je tu kladený za vinu, nedopustil, neboli naplnené znaky žalovaného trestného činu (vyhrážky na adresu poškodených, ak by aj boli urobené obžalovaným, neboli spôsobilé u nich vzbudiť dôvodnú obavu tak, ako to vyžaduje skutková podstata tu žalovaného trestného činu), žalovaný skutok nedosahuje (vzhľadom na svoj charakter) závažnosť vyššiu než nepatrnú (§ 10 ods. 2 Trestného zákona; naplniť by tu žalované konanie obžalovaného mohlo nanajvýš znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu), a znalecky (psychiatricky) bolo o obžalovanom zistené, že z hľadiska forenzne psychiatrického jeho pobyt na slobode nebezpečný nie je a jeho konanie/správanie nevykazovalo jednoznačné príznaky patologickej motivácie, k danému odvolací súd uvádza, že na tieto námietky dostal obžalovaný vyčerpávajúcu odpoveď už v odôvodnení napadnutého rozsudku (s argumentáciou súdu prvého stupňa sa odvolací súd môže jedine stotožniť a týmto na ňu odkazuje) – viď strany 8 až 11 napadnutého rozsudku, tiež posledný odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku na jeho strane 14. Na doplnenie danej argumentácie súdu prvého stupňa uvedenej v napadnutom rozsudku odvolací súd dodáva, že z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania jednoznačne plynie, že obžalovaný sa tu žalovanej trestnej činnosti dopustil v tzv. priamom úmysle [§ 15 písm. a) Trestného zákona], nakoľko sa chcel trom poškodeným (svojím blízkym príbuzným, a to svojej matke ako osobe vyššieho veku, o ktorej veku vedomosť mal a má, a svojim súrodencom) vyhrážať smrťou spôsobom s potenciálom vzbudiť dôvodnú obavu, a aj tak učinil.

V konaní tak bolo aj z pohľadu odvolacieho súdu nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil v priamom úmysle trestnej činnosti, spáchania prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona v zmysle výrokovej časti napadnutého rozsudku, za ktorý je možné páchatelovi, pri aplikácii § 360 ods. 2 Trestného zákona a tiež § 38 ods. 2 Trestného zákona (pri nezistení poľahčujúcich okolností a zistení jednej priťažujúcej okolnosti v podobe zistenej trestnej minulosti obžalovaného, ako tomu bolo v prípade napadnutého rozsudku resp. ako správne uzavrel súd prvého stupňa) uložiť trest odňatia slobody v základnej trestnej sadzbe od 6 mesiacov až do troch rokov.

Pri posudzovaní správnosti/zákonnosti/primeranosti napadnutým rozsudkom obžalovanému uloženého trestu, odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení tak, ako ich správne ustálil súd prvého stupňa, avšak čiastočne doplnených aj o informácie z aktuálnej lustrácie z databázy súdov ohľadne obžalovaného. Berúc do úvahy zásady ukladania sankcií/trestov v trestnom konaní (§ 33a a § 34 Trestného zákona), odvolací neidentifikoval žiadnu potrebu revízie trestného postihu pre páchatela tu stíhanej trestnej činnosti - výrok o treste napadnutého rozsudku je podľa názoru odvolacieho súdu správny /primeraný/ spravodlivý/zákonný.

Z hľadiska účelu trestu uvedeného v § 34 ods. 1 Trestného zákona, individuálna a generálna prevencia tvoria jednotu a musia sa navzájom dopĺňať a podmieňovať. Jednotlivé parciálne ciele sa vo výroku o druhu a výmere trestu musia prelínať a dopĺňať tak, aby sa generálna prevencia dosiahla aj prostredníctvom individuálnej prevencie. Pôsobenie generálnej a individuálnej prevencie je potrebné vidieť aj v ich časovom pôsobení, kým generálna prevencia sa popri ochrane spoločnosti a jednotlivcov pred zločinnosťou zameriava aj na predchádzanie recidívy, individuálna prevencia nastupuje až po spáchaní trestného činu. Hľadiská uvedené v ustanovení o účele trestu tvoria jednotu, to znamená, že sa musia vzájomne dopĺňať a podmieňovať. Preto záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov a s výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Je zásadne vylúčené, aby súd otázku možnosti nápravy páchatela riešil len z hľadiska jeho osoby, alebo vôbec len z hľadiska niektorej skutočnosti, svedčiacej v jeho ne/prospech, a ostatné hľadiská uvedené v ustanovení o účele trestu nebral do úvahy, prípadne ich význam zámerne znižoval/zvyšoval. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie sankcií/trestov uvedených v § 33a a § 34 Trestného zákona, podľa ktorých (okrem iného)

trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada tzv. proporcionálnosti trestu). Pritom otázku nápravy páchatela nemožno riešiť iba s prihliadnutím na jeho osobu a vždy je potrebné, aby sa brala do úvahy spoločenská situácia a ostatné hľadiská. V prípade, ak by došlo k disproporcii medzi jednotlivými druhmi prevencie, viedlo by to najskôr k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, kde by spravodlivosť trestu neuznával ani páchatel, ani spoločnosť. Preventívny účinok trestu netkvie len v jeho prísnosti (napr. zvolenej jeho výmery), nakoľko v treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. Vyslovením viny a uložením trestu spoločnosť vyjadruje zavrhnutiehodnosť trestného činu, teda že páchatel vykonal niečo protispoločenské a nemorálne.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu, zohľadnení okolností spáchania tu stíhaného trestného činu a jeho závažnosti ako trestného činu, osoby obžalovaného a jeho doterajšieho života (najmä predošlé trestné postihy za v podstate totožnú ako tu žalovanú trestnú činnosť v minulosti už opakovane ním mierenú voči totožným poškodeným, čo plynie aj zo súdnych rozhodnutí v rámci dokazovania oboznámených pred súdom prvého stupňa), pri tom neopomínajúc ani zákonom predpokladané výchovné pôsobenie trestu do budúcnosti, odvolací súd dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu u obžalovaného (§ 34 Trestného zákona) bude postačovať jedine (i) nepodmienečný trest odňatia slobody (totiž takýto trest v minulosti k jeho náprave nevedol, preto je nedôvodný predpoklad, že by svojim dopadom na osobnú slobodu či inak život obžalovaného miernejší druh trestu, samostatne či v kombinácii s iným, mohol nateraz viesť k naplneniu účelu trestu v tomto prípade) a (ii) vo svojej maximálnej možnej výmere 3 rokov, ako správne uzavrel už súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku (viď posledné tri odseky na strane 11 napadnutého rozsudku až po prvý odsek na strane 14 napadnutého rozsudku), s ktorou argumentáciou súdu prvého stupňa sa odvolací súd plne stotožňuje a týmto na ňu odkazuje (opätovne, bez potreby jej opakovania v tomto rozhodnutí). Obžalovaný sa totiž dopustil na totožných poškodených totožnej trestnej činnosti, pre ktorú v deň tu žalovaného skutku ukončil svoj predošlý nepodmienečný trest odňatia slobody (t. j. len pár hodín po tom, čo obžalovaný ukončil predošlý 2ročný trest, dopustil sa totožnej trestnej činnosti na totožných poškodených), pritom mal uložený ochranný dohľad a zákaz požívať alkohol, čo porušil v podstate pri prvej príležitosti po výstupe z trestu odňatia slobody dňa 26.09.2024 – maximálna možná výmera trestu odňatia slobody tu prichádzajúca do úvahy preto nie je „odplatom“ obžalovanému zo strany spoločnosti, ale v podstate nateraz jedinou do úvahy prichádzajúcou možnosťou naplniť (bezvýhradne a konečne) účel trestu u obžalovaného s cieľom docieľiť jeho prevýchovu na pre spoločnosť osožného člena spoločnosti, ktorý jej už nebude nijako na ťarchu, ale jedine na prospech, keďže miernejší postih/výmera nepodmienečného trestu odňatia slobody sa dosiaľ evidentne minula účinku (§ 33a, § 34 Trestného zákona).

V zmysle § 34 Trestného zákona platí aj zásada tzv. personalita trestu (ako je už naznačené vyššie), podľa ktorej trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, pričom v oblasti nie len individuálnej, ale aj generálnej prevencie bude v prejednávanej veci účel trestu dosiahnutý (z pohľadu obžalovaného žiaľ) bezo zvyšku až výkonom v napadnutom rozsudku uloženého trestu odňatia slobody (v kombinácii s následným ochranným dohľadom a v rámci neho uloženého zákazu – to všetko za účelom úspešného postpenitenciárneho dohľadu nad obžalovaným a jeho zaradenia sa do spoločnosti). Súdom prvého stupňa uložený trest považuje odvolací súd (vzhľadom na osobitosti tohto prípadu) za adekvátny, postačujúci, zákonný, primeraný (nie príliš prísny, nie príliš benevolentný), spravodlivý, bezo zvyšku naplňajúci účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona (zohľadňujúc zásady ukladania sankcií/trestov), a to tak z pohľadu generálnej prevencie (odradenie iných od páchania takej trestnej činnosti), ako aj z pohľadu individuálnej prevencie či prevýchovy obžalovaného na jedinca, ktorý sa už v budúcnosti trestnej činnosti dopúšťať nebude (kedy správnosť týchto záverov odvolacieho súdu preverí až budúci čas a v ňom zaznamenané počínanie si obžalovaného). Vzhľadom na odpis registra trestov, predchádzajúce súdne trestné rozhodnutia, ktoré správne súd prvého stupňa v rámci dokazovania oboznámil (čo nedôvodne vo svojom odvolaní namieta obžalovaný, keďže dané pomohlo dotvoriť súdu prvého stupňa obraz o jeho osobe a zvoliť adekvátny trestný postih v tomto prípade) a predchádzajúci výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, správne súd prvého stupňa zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia

slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (k tomu vid' druhý odsek na strane 14 napadnutého rozsudku).

Správne súd prvého stupňa taktiež videl v tu prejednávanej veci (vzhľadom na okolnosti tu stíhaného skutku, osobu obžalovaného, ako je už uvedené i vyššie, a najmä aj jeho trestnú minulosť a v rámci nej odsúdenia za úmyselnú trestnú činnosť na nepodmienečný trest odňatia slobody) aj naplnenie zákonných podmienok pre uloženie ochranného dohľadu (§ 76 ods. 1 Trestného zákona), ktorého súdom prvého stupňa zvolenú výmeru 2 roky (§ 78 ods. 1 Trestného zákona) považuje aj odvolací súd (vzhľadom na už uvedené) za primeranú – v rámci takého ochranného dohľadu uložený zákaz požívania alkoholu mám len dopomôcť obžalovanému, v kombinácii s tu ukladaným nepodmienečným trestnom odňatia slobody a následným ochranným dohľadom spojeným s takým zákazom, k naplneniu účelu trestu (a oprostene sa od nutkania požívať alkohol, ktorý je aj z pohľadu odvolacieho súdu významným kriminogénnym faktorom u obžalovaného, pokiaľ ide o druh trestnej činnosti, pre ktorú bol a tu opätovne je trestne stíhaný resp. odsúdený); odvolací súd sa v danej súvislosti plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, k čomu vid' tretí odsek na strane 14 napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.